

Hendes Navns Underskrift er værdiløs. Jeg forstaaer ikke, at nogen frisdindet Kvinde kan være med til at gøre sig selv saa umyndig og i borgerlig Henseende lig 0.

Kort efter mit Bryllup skulde jeg have en Gælds-post fornyet. Da Papiret skulde underskrives, forlangtes, at min Mand skulde underskrive som Værge. Jeg studsede! Med en Indtægt af 1000 Kroner om Aaret var jeg ikke god nok til at kunne underskrive en Gældspost paa 100 Kr. I det Øjeblik begreb jeg, hvad Umyndighed er, og følte dyb Medlidenhed med dem, som hele deres Liv sukke derunder; og det var med Følelsen af, at det er godt at eje Ret og Pligt, at jeg fremviste min Ægtepagt og selv satte Navn under min Gæld.

Enhver Kvinde, som indser, at hun har Ret til at være et myndigt og selvstændigt Menneske, har den Pligt at oprette Ægtepagt, førend hun gifter sig. Kun ved at benytte den Ret, som Loven hjemler os, kan vi vise, at det er Alvor med at naa frem til at dele Rettigheder og Pligter lige med Mændene.

Hertil vil maaske nogen svare: »Ja, det kunde være meget godt, men naar nu Manden ikke vil?« Saa skal du bringe ham til at ville! Kan du ikke faa din Forlovede til at anerkende din Ret til at være et myndigt og selvstændigt Menneske, saa er det, fordi han mangler Agtelse for og Tillid til dig, om han saa aldrig saa stærkt forsikrer det modsatte; selv om han paa en Maade elsker dig, saa betragter han dig dog som et Væsen af en lavere Art, der ikke er modent til at dele Pligt og Ansvar lige med ham. Vil du ægte en Mand, der vel vil eje dig som sin undergivne, men ikke vil slutte Pagt med dig som sin lige, saa har du svigtet i Kampen for, at Kvinderne skal naa frem til lige Ret med Mændene.

Ægtepagten kan indrettes saaledes, at Mand og Hustru have Særeje, eller at de have Fælleseje, eller saaledes, at Manden ejer, hvad han, og Hustruen, hvad hun, medbringer til Boet, men at de ere fælles om, hvad der efter Ægteskabet erhverves. Det maa rette sig efter, hvad der i det enkelte foreliggende Tilfælde er mest praktisk. Selv om man ved, hvordan man vil have det, bør man lade en dygtig Sagfører skrive Ægtepagten, thi ellers kan der let blive en eller anden Formfejl, som gør det hele ugyldigt. Udgifterne er ikke store. Vi gav Sagføreren 10 Kr., Tinglæsning og andre Udgifter blev omtrent 10 Kr., dertil kommer saa Stemplingen, som er $\frac{1}{6}$ % af den i Ægtepagten nævnte Formue.

Sand Kvindelighed.

Af

Kristofer Janson.

(Sluttet.)

Naar vi skal bestemme, hvad sand Kvindelighed er, ligesom hvad sand Mandlighed er, saa skal vi ikke gaa til Bibelen; thi den kan bare, hvis den udtaler sig om dette, fortælle os, hvad Jøderne mente om denne Ting paa den Tid, vedkommende Bog af Bibelen var skreven. Ikke heller skal vi gaa til Vedabøgerne eller Koranen; thi den kan bare fortælle os om, hvad de ældgamle Hinduer og hvad Mohamed mente om denne Ting paa sin Tid. Men vi maa gaa til selve Kvindens og Mandens egen Natur, spørge, hvad den fordrer for at komme til fri Udvikling af alle dens iboende Evner. Jo mere vi kender og forstaaer denne Natur, jo lettere har vi for at besvare Spørgsmaalet tilfredsstillende. Og da vi i det nittende Aarhundrede med Hensyn til Videnskaben er komne længere end Bibelens Forfattere, saa er vi ogsaa bedre skikkede til at besvare dette Spørgsmaal om sand Kvindelighed, end disse er det.

Det første, vi kan slaa fast, er: at de fleste Kvinder som Regel vil forlange og længes efter en Mands Kærlighed, og dermed følger Hus og Hjem, lige saa vist som en Mand vil forlange en Kvindes Kærlighed. Kærlighed mellem Kønnene er jo Grundloven i Naturens store Husholdning, og det normale og naturlige blir derfor for en Kvinde at længes efter Huspligterne og Moderpligterne som den Sfære, hvori hendes Evner bedst kan udfoldes. Det er derfor saa latterligt, at hore Kvindesagens Modstandere, naar man taler om at aabne alle Livserhverv lige for Kvinden som for Manden, fare op med Forfærdelse og udmale sig, at alle Hjem pludselig vil staa tomme, og alle Kvinder fare hen og blive Sagførere, Doktorer, Præster, Arkitekter, Smede, Snedkere o. s. v. Aa nej — vær bare ganske rolig! Hvis man aabner helt den frie Konkurrence, vil den eneste Forskel paa nu og da blive, at der i sidste Tilfælde ikke vil blive saa mange Frøkenklostre, hvor fine Mands Døtre skal klædes og bespises paa andres Bekostning, fordi de ikke faar Lov at bestille noget, heller ikke saa mange sultende og lidende, der for sit Udkommes Skyld maa give sig hen i Ægteskab med en Mænd, for hvem de har Modbydelighed, heller ikke saa mange Skøger, som tvinges ind i denne Levevej, fordi de andre spærres for dem. Ellers vil Forholdet bli det samme som før. De Kvinder, som vil vælge Haandværk eller Aandsarbejde, vil blive saa forsvindende faa i Forhold til det Hele, at de ikke blir Omtale eller Opsigt værd; de fleste Kvinder vil, drevne af Naturens umiddelbare Trang, længes efter Hjemmet og Hjemmets Pligter og vælge det frem for noget andet og føle sig lykkelige der. Køkkenet og Barnekammeret, som de konservative sværmer saa for, vil Kvindesagens Forsvarere aldeles ikke tage fra Kvinden. Vi sige tvertimod, at de fleste vil vælge det og trives der, fordi Kvindens Naturbegavelse som Regel udfolder sig bedst som Hustru, Husmoder og Moder; men vi vil jo gerne have Kvinder i Køkkenet, som forstod at lave Mad og havde Sans for Renlighed, og Modre i Barnekammeret, som